

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர்
உயி } }

தாரண—ஆடி

1944—சூலை

{ மலர்
சு

பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்மொழி நிலைமை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், ஆந்திரா பல்கலைக் கழகம் எனச் சென்னை மண்டிலத்தில் மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் உள்ளன. ஆந்திரா பல்கலைக் கழகம் ஆந்திரர்களின் அரிய முயற்சியால் நிறுவப்பெற்றுத் தெலுங்கு மொழியை வளர்த்து வருகின்றது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் தமிழ்நாட்டின் தலைநகராய் சென்னையிலமைந்து தமிழ் தெலுங்கு மொழிகளின் வளர்ச்சியையும், ஏனைய மொழிகளின் வளர்ச்சியையுங் கருதிப் பணியாற்றி வருகின்றது. இப்பல்கலைக்கழகம் தமிழ்நாட்டின் தலைநகரில் அமைந்துள்ளமையால் தமிழ் வளர்ச்சியில் மிகுதியும் நாட்டஞ் செலுத்தல்வேண்டும் எனத்தமிழர்கள் வேண்டுவது இயற்கையேயாம். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ் வளர்ச்சிக்கே எழுந்ததாகலின் அது குறித்துத் தமிழர்க்கு யாம் அறிவிக்க வேண்டியது ஒன்றுமின் றெனக் கருதுகின்றோம். பொதுவாக நோக்கு மிடத்து இம்மூன்று பல்கலைக் கழகங்களும் அரசியலாரின் நன்கொடையைப் (Government Grant) பெற்றே நடைபெறுகின்றன. இந்நன்கொடைப் பொருள் பொது மக்களிடம் அரசியலார் இறையாகப்பெற்ற பொருளேயாம். தனிப்பட்டவர்கள் பெரும்பொருள் அளித்து நாட்டிய கழகங்களா யினும் இதுபோது பொதுமக்கள் பொருளை இக்கழகங்கள் நடை முறைச் செலவிற்கு அரசியலார் அளிக்கும் நன்கொடைமூலம் பெறு கின்றமையால் இக்கழகங்களின் செயலில் திருத்தங்கூறவும், அத் திருத்தத்தைப் பல்கலைக்கழகங்கள் ஏற்றுத் திருத்தவிலையாயின் அரசி யலார் அளிக்கும் நன்கொடைப் பொருளைத் தடைசெய்யவும் பொது மக்கட் குரிமையுண்டாம். நாட்டு மொழி வளர்ச்சிக்கும், நாட்டு மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் பல்கலைக்கழகங்கள் இருத்தல் வேண்டுமேயன்றிப் பல்கலைக் கழகங்கட்காக மக்களிலரென்பதை அக் கழகங்கள் முதலில் நன்குணரவேண்டும்.

மேலைநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் அந்நாட்டுமொழி பயின் றோர்க்கு அந்நாட்டில் பி. ஏ; எம். ஏ; முதலிய பட்டங்கள் அளித்து

வருதலேபோன்று இந்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களும் பணிபுரியின் இந்நாட்டில் இக்கழகங்கள் இருந்தும் யாம் பெறும் பயன் என்ன? அப் பல்கலைக் கழகங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் செயல் முறைக்கு மாறாக நம்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் நம் மொழி, கலை, முதலியவற்றை வளர்த்து வரவேண்டுமென யாம் விரும்புவது இயற்கையேயாகும்.

நம்நாட்டுக் கழகங்களில் நம்மொழி நிலைமை.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 'சங்கீத சிரோன்மணி' வகுப்பைப் புதிதாகத் தொடங்கியுள்ளது. அவ்வகுப்பிற்குரிய பாடத்திட்டமமைக்கும்பொழுது இசைப்பாடல்களைப் பொறுக்கித் தேர்ந்தமைக்கும் பணியைச் செய்தற்குப் பதின்மூவர் அடங்கிய ஒரு குழு நியமிக்கப் பெற்றது. அக்குழுவினர் தெலுங்கிசைப் பாடல்கள் அறுபத்து நான்கும், தமிழிசைப் பாடல்கள் இரண்டும் பாடத்திட்டத்தி லிடம் பெறுமாறு பல்கலைக் கழகத்திற்கு அறிவித்தார்கள். இவர்கள் அறிவிப்பினைப் பல்கலைக்கழகம் ஒப்புக்கொண்டு, பாடத்திட்டமமைத்து வெளியிட்டுள்ளது. இப்பாடத்திட்டம், தெலுங்கிசைச் சிரோன்மணிக்குரிய தேனப் பல்கலைக் கழக அறிக்கை கூறுமாயின் யாம் தமிழிசைப் புலவர், வகுப்பொன்றைத் தொடங்கித் தமிழிசையை வளர்க்கும் வண்ணம் பல்கலைக் கழகத்தை வேண்டிக் கொள்வோம்.

தெலுங்கிசைக் கிடந்தந்த கழகம் தமிழிசைக்கும் இடந்தந்தாக வேண்டும். அங்ஙனம் தமிழிசைக்கு இடந்தரவில்லையாயின் தமிழர்கிளர்ச்சி புரிவரென்பதைக் கருதியே சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழிசைப்பாடல்கள் இரண்டைப் பாடத்திட்டத்தில் நுழைத்திருக்க வேண்டுமென எண்ணுகின்றோம். தமிழ்நாட்டில் தெலுங்கிசைப் பாடலுக்கு நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றேழு பங்கும், தமிழிசைப்பாடலுக்கு நூற்றுக்கு மூன்றுபங்கும் இடந்தந்து தெலுங்கிசையை வளர்த்துத் தமிழிசையைத் தாழ்த்துதல் அறச்செயலாகுமா? தமிழ்நாட்டுப் பெருங்கொடை வள்ளல் அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற தமிழிசைச் சங்கச் சார்பில் சென்னையில் 'சென்ட் மேரி' (Saint Mary) மண்டபத்தில் 23-12-43-ல் நிகழ்ந்த மாநாட்டில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நூற்றுக்கு நூற்பது பங்கு, தமிழிசைக்கு இடந்தர வேண்டுமென வேண்டி முடிபு செய்ததை, இப் பல்கலைக் கழகத்தார் புறக்கணித்ததுவானோ? அம்முடிபின் விளைவுதான் தமிழிசைப்பாட்டிரண்டிற்கு இடந்தந்தே மெனப்பல்கலைக் கழகத்தார் கூறுவராயின், யாம் மேலே எழுத வேண்டியதென்னுளது? நம் தமிழ் மொழி வேறு எம் மொழியிலும் காணப்பெறாத இயல், இசை, நாடக மெனும் முப்பகுப்பைக் கொண்ட தென்பதனையும், இசைத்தமிழ் வளர்த்தலும் தமிழ் வளர்ச்சியின் மறுமலர்ச்சி யென்பதனையும் யாம் முன்னரேயே சுட்டிக் காட்டியுள்ளோம். இங்ஙனமிருப்பவும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் இசைத்தமிழ் குறித்துச் செய்த முடிபு தமிழர் உளத்தைப் புண்படச்செய்துள்ளது. ஆந்திரர்கள் சென்னையைத்தங்கள் மண்டிலத் தலைநகராகக் வேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி புரியும்பொழுது தெலுங்கு மொழிக்கு ஆக்கந்தரச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகமும் துணை புரியுமாயின் இப்பல்கலைக் கழகம் சென்னைப் பல்கலைக் கழகமா? அன்றித் தெலுங்குப் பல்கலைக்கழகமா? எனும் ஐயம் தமிழருள்ளத்தில் எழும்ன்றோ? தெலுங்குப் பல்கலைக் கழகமன்று, தமிழருக்கும்

உரிமை நல்கும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகந்தானெனின் நூற்றுக்கு ஐம்பது தமிழிசைப் பாடல்களையேனும் பாடத்திட்டத்துள் சேர்த்துக் கொள்ளும் வண்ணம் யாம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தினரை மிகவும் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றோம்.

தமிழிசைக்கிளர்ச்சி நாடுடெங்கும் பரவத் தமிழர்கள் தங்கள்தாய் மொழியிலேயே இசை கேட்க விரும்புதலை உணர்த்து முகத்தான் நாடுமுற்றிலும் தமிழிசைக்கழகங்களை நாட்டித் தமிழிசை வளர்த்து வருதலைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பாடக் குழுவினர் அறியாதாரல்லர். அறிந்துவைத்தும் அவர்கள் இத்தகு செயலினை மேற்கொண்டது மிக வருந்தத்தக்கது ஒன்றும்எனப் பாடத்திட்ட குழுவினர்க்கும் யாம் அறிவுறுத்துகின்றோம். முன்னரேயே தமிழிசையைக் காரணமின்றித் தாக்கித் தெலுங்கிசைக்கு, அரண்மைக்கச் சிலர் முனைந்து 'இசைக்கு மொழி இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்றன்று' என உளமறிந்த பொய்கூறி உழன்றமையால் தமிழ்நாட்டில் சாதிப்பூசல் தலைவிரித்தாடுகின்றது. மேலும் மேலும் அப்பூசலை வளர்த்தற்கு இக்குழுவினர் வழிகோலக் கூடாதென்பதே யாம் அவர்கட்குக் கூறும் அறிவுரையாகும்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தமிழ்நாட்டுப் பெருங்கொடைவள்ளல் பேரறிஞர் அழகப்பச் செட்டியாரவர்கள் பெருங்கொடையளித்துள்ளார்கள். காலஞ்சென்ற காசிவாசி அருட்டிரு சுவாமிநாதத் தம்பிரான் அடிகளும் தமிழ் வளர்த்துவரும் வண்ணம் இப்பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பெருங்கொடை யளித்தார்கள், மற்றும் எத்துணையோ தமிழ்ச் செல்வர்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பல்லாற்றினும் உதவியுள்ளார்கள். மேலும் உதவவுயிருக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் தமிழ்ச் செல்வர்கள் பொருளளித்துப் போற்றும் இச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் தெலுங்கு மொழிக்கு உயர்விடமும், தமிழ் மொழிக்கு ஒதுக்கிடமுந் தருதலைத் தமிழர் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென விரும்புதல் அறமுமாகாது; முறையுமாகாது. பல்கலைக்கழகத்தார் இப்பாடத்திட்டத்தை உடனே மாற்றியமைத்துத் தமிழர்களின் வாழ்த்தினைப் பெற வேண்டுமென யாம் சென்னை பல்கலைக் கழகத்தினரை மீண்டும் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம். இம்முடிபினை மாற்றியமைக்குமாறு தமிழர்கள் பெருங்கிளர்ச்சி புரியவேண்டுகின்றோம். தெலுங்கு மொழியின் மீது நமக்கு ஒருதுளியும் வெறுப்பின்றென்பதனை வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றோம். எங்கள் நாட்டில் எங்கள் மொழிக்கு முதலிடங் கொடுங்கள் என வணக்கத்தோடு பல்கலைக் கழகத்தினரை வேண்டிக் கொள்கின்றோம். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் தமிழிசை பயில்வோர்க்குச் சங்கீதபூஷணம், சங்கீதசிரோம்ணி முதலிய வடமொழிப் பட்டங்களை வழங்குகின்றனர். இப்பெயரமைப்புக்களை ஆராயின் இப்பெயர்கள் தமிழிசைப் புலமைக்குரியவை யல்லவென்பதனையும் வேற்றுமொழிக் குரியவென்பதனையும் யாம் நன்குணரலாம். இனி யிப்பல்கலைக் கழகமும் விழிப்புற்று மொழித்தாய்மை வேண்டித் தனித்தமிழ்ப் பெயர்களாய், 'இசைப்பூவார்' 'இசையரசு' 'இசைமுடியார்' முதலிய பட்டங்களை வழங்கித் தமிழின் தாய்மையைப் போற்ற வேண்டுமென வேண்டுகிறோம். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்மொழி தலைமையிடம்பெறத் தமிழர்கள்கிளர்ச்சி புரிவார்களாக.

தாள்கட்டுப்பாடு தளர்த்திடவேண்டும்

உலகப் பெரும்போர் காரணமாக அரசியலார்க்கு ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியை எண்ணி முன்னரேயே நூற்றுக்கு எழுபது பங்குத் தாளாக் குறைத்துக்கொண்டு திங்கள் வெளியீடு, கிழமைவெளியீடு முதலிய இதழ்களை வெளியிடும் வண்ணம் அரசியலார் ஆணையிட்டனர். அவர்கள் ஆணைக்கிணங்கி முன்பு வெளியிட்ட அளவினும் பக்கங்களைக் குறைத்து வெளியிட்ட இதழாசிரியர்கள், கழகத்தினர்கள் முறையே இதழ்களை வெளியிட்டு வந்தனர். நாவெளியீடு, கிழமை வெளியீடு, திங்கள் வெளியீடு முதலிய வெளியிட்டிதழ்கள் நாட்டு மக்கட்கு அளித்துள்ள அறிவுப் பெருக்கினை அறியாதார் யார்? வேற்றுமொழியில் வெளியிடப்பெற்றுத் தாள்களினும் நம் நாட்டு மொழியில் வெளியிடப்பெற்றுத் தாள்கள் நாட்டுமக்கட்குப் பெரும் பயன் விளைத்துள்ளன.

எம் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று இருபது ஆண்டுகளாக வெளிப் போந்து, தமிழின் மாட்சியையும், தமிழ்நாட்டிலிருந்த முடியுடை மன்னர்கள் வரலாற்றினையும், குறுநில மன்னர்கள் வரலாற்றினையும், வள்ளல்கள் வரலாற்றினையும், இவர்களைப் பற்றிக் கல் வெட்டிற் காணப்படும் உண்மைச் செய்திகளையும் புலவர் பெருமக்களின் சீர்த்தியினையும், இயலிசைநாடகங்களின் ஏற்றங்களையும் தமிழ் மக்கட்கு எழிலுற எடுத்துக்கூறித் தமிழ் வளத்தினைப் பெருக்கித் தமிழரைத் தட்டி யெழுப்பி விழிப்புறச் செய்தது. நம் செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடாகிய தமிழ்ப் பொழிலே யாகும். எம் தமிழ்ப் பொழிலில் வெளியிடப்பெறும் கட்டுரைகள் யாவும் மக்களின் உரத்தினைப் பெருக்கும் உயர்வுடையன. எம் சங்கச் சார்பில் வெளியிடப்பெறும் நூல்களின் கட்டுரைகளின் ஒவ்வொரு வரியும் தமிழ்மக்கட்கு இன்றியமையாத தென்பதனைச் சில நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் யாம் விளக்க விரும்புகின்றோம்.

காலஞ் சென்ற தமிழ்ப்பேராசிரியர் நாவலர், பண்டித, ந. மு வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்களால் எழுதப்பெற்று எம் சங்கச் சார்பில் வெளியிடப்பெற்ற கபிலர், நக்கீரர் என்னும் இருநூல்களும் சென்னை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்களில் பல்லாண்டுகள் பாடநூல்களாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. சங்க வெள்ளிவிழாவின் நினைவுக்குறியாக வெளியிடப்பெற்ற கட்டுரைக் கோவையும் அங்ஙனமே பாடநூலாகப் பல்கலைக் கழகத்தாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்றது. சங்கச் சார்பில் வெளியிடப்பெற்ற இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியச் சொல்லதி காரத் தேய்வச்சிலையாரூரையும் பல்கலைக் கழகத்தாரால் பாடநூலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்றது. தமிழ் நாட்டிற் சிறந்த கல்வெட்டா ராய்ச்சியாளராகிய திருவாளர், T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர் களால் நம் தமிழ்ப்பொழிலில் வெளியிடப்பெற்ற கட்டுரைத் தொகுதி யாகிய பாண்டியர் வரலாறு என்ற நூல் மேற்குறிப்பிட்ட இரு பல்கலைக் கழகங்களிலும் இன்றும் பாடநூலாக அமைந்துளது. மேலும் பொழிலில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைத் திரட்டிக் கட்டுரைத் திரட்டு எனப் பெயரிட்டு நாவலரவர்கள் வெளியிட்டுள்ள நன்னூலும் பாட நூலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்றது. தமிழ்ப்பொழிலில் வெளியிடப் பெற்ற கட்டுரைகளைத் திரட்டிக் கரந்தைக் கவிரசர் R. வேங்கடா

சலம் பிள்ளை அவர்கள் அளித்துள்ள செந்தமிழ்க் கட்டுரை என்ற நூலும் பல்கலைக் கழகப் பாடநூலாயமைந்துள்ளது. சங்கப்பெருந் தொண்டர் சிவ, குப்புசாமி பிள்ளை அவர்களால் பொழிலில் வெளியிடப் பெற்ற வள்ளல் ஆய் அண்டிரன் எனும் கூத்தியற் கட்டுரை பள்ளியிறுதி வகுப்பு (S. S. I. C.) மாணவர்கட்குத் தொகுக்கப்பெற்ற நூற்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. நாவலர் நாட்டாரவர்கள் எழுதிய சிலப்பதிகார உரைக்குத் தமிழிசை பற்றிய திருத்தக் குறிப்புக்கள் தமிழ்ப்பொழில் உதவியனவே யாம். வித்துவான் சிவ, பார்வதியம்மையாரால் எழுதப்பெற்ற பான் பெரியார் மூவர் என்ற சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல் பல்கலைக் கழகப் பாடமாக அமைந்துள்ளது. அந் நூலிலும் தமிழ்ப் பொழிலின் வாடை வீசக் காணலாம். சுருங்கக் கூறின் தமிழ்ப்பொழில் மணங் கலக்கப் பெறாத ஆராய்ச்சி நூலோ கட்டுரை நூலோ இவ்விருபது ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்ததில்லை யென்னலாம். இத்தகைய கல்விப் பணியை இத் தமிழ் நாட்டில் வேறு எத் திங்கள் தாளும் இது வரையில் செய்யவில்லை என்பதனை அரசியலாரும் பொதுமக்களும் தமிழ் அன்பர்களும் சிறப்பாகத் தமிழறிஞர்களும் உணர்த்தற்கென்றே இவற்றையெல்லாம் சுட்டிக் கூறுகின்றேம். தமிழ் நாட்டில் வெளியிடப்பெறும் தாட்களுள் படித்தவுடன் வீசிஎறிவனவும் பொன்னெனப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுவனவுமாய் இருவகைப்பட்ட தாள்கள் உள. அங்ஙனம் போற்றிப் பாதுகாத்து வைப்பு நிதியாகப் பேண வேண்டிய பெற்றியில் வெளியிடப்பெறுவது எம் தமிழ்ப்பொழில் என்பதனை அரசியலார்க்கு அறிவிக்கின்றேம். எம் தமிழ்ப்பொழில் துணர்களைத் தமிழரும் பிறரும் எங்ஙனம் போற்றுகின்றனர் என்பதை அரசியலார் அறிய விரும்பின் தமிழ்நாட்டு நூல் நிலையங்களிலும், பிறநாட்டு நூலிலையங்களிலும் நுழைந்து பார்ப்பார்களானால், அங் கெல்லாம் தமிழ்ப்பொழில் கட்டப்பெற்று நூல்வடிவில் அவ்வநூல் நிலையங்களில் முதலிடம்பெற்றுக் காட்சி யளிப்பதைக் காண்பார்கள்.

இத்தகைய பெருமைகட் கிடனாய் எம் தமிழ்ப்பொழில் மூன் பெல்லாம் ஏறக்குறைய நாற்பது (40) பக்கங்களிலும் வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றது. அரசாங்கம் “நூற்றுக்கு எழுபது பங்கு குறைத்துக் கொள்” என்றதும் அதன் ஆணைக்கிணங்கிப் பக்கங்களைக் குறைத்து இருபத்து நான்கு (24) பக்கங்கள் வெளியிட்டு வந்தேம். இவ் வளவிலும் குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற முறையில் தாள் கட்டுப்பாட்டின் மூலம் பொதுவாக அரசியலார் வற்புறுத்தி யுள்ளனர். இவ்வற்புறுத்தற் கட்டுப்பாடு தளரவில்லையாயின் பொழில் ஆற்றி வந்த தமிழ்த்தொண்டின் நிலை, கல்விப்பணியின் நிலை, யாதாகுமோ என அஞ்சுகின்றேம். அரசியலார் பொழிலின் சிறப்புறு பொறுப்புறு பணிகளை எண்ணி இதுபோது வெளியிடும் பக்கங் களிலேனும் பொழில் வெளிவர ஏற்பன செய்ய வேண்டுமென அவர்களை மன்றாடி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேம். தமிழ்ப்பொழில் பெரும் பணிபுரியும் சீரிய தாளாதலின் தாள் கட்டுப்பாட்டினைத் தமிழ்ப் பொழில் தொடர்பாகவேனும் தளர்த்தியருள வேண்டுகின்றேம்.

மகிழ்ச்சியும் வாழ்த்தும்

சென்னை மண்டிலப் பத்திரிகை அறிவுரையாளராகத் திருவாளர், இராவுசாகிபு T. A. V. நாதன் B. A.; B. L.; அவர்களைச் சென்னை அரசியலார் அமர்த்தியுள்ளமை கண்டு மிக மிக மகிழ்கின்றோம். நாதன் அவர்கள் சட்டகல்லூரியில் மாணவராகப் பயில்கின்ற காலத்திலேயே நீதித்தாள் (Justice) வழியாகத் தன்னுடைய எழுத்துவன்மையையும் மதிநுட்பத்தையும் வெளிப்படுத்தி மன்னரும் மகிழ்ந்து போற்றுமாறு இலங்கினர். பின்னரும் நீதித்தாள் ஆசிரியராயிருந்து திறம்பெறக் கட்டுரைகள் வரைந்து பிறநாட்டினரும் போற்றுமாறு செயலாற்றித் திகழ்ந்தார்கள். நாட்டாளாகிய விடுதலையாசிரியராகவும், சென்னை, போர்வெளியீட்டிதழின் ஆசிரியராகவும் இருந்து பணியாற்றிப் புகழ் கொண்டுள்ளார்கள். போர்வெளியீட்டிதழாசிரியர் பணி நிலையினோடு மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ், உருது முதலிய மொழிகளில் வெளிவரும் போர்ச் செய்திகளைக் கண்காணிக்கும் உயர்ந்த நிலையிலும் விளங்கிப் புகழ்கொண்டார்கள். ஆங்கிலத்தில் நமது T. A. V. நாதன் அவர்கள் எழுதும் நடைபைக்கண்ட பேரறிஞர்கள் இவரைமேல்நாட்டு மீல்டன், கோல்டுஸ்மித், பிரைடன், முதலியோரோடு ஒப்பிட்டுப் புகழ்கின்றனர். நாற்பது அகவையே நிறைவுள்ள நமது நாதன் அவர்கள் தம் கூரிய மதியாலும் உயர்ந்த உழைப்பாலும் இவ்வுயர்நிலை எய்தியிருப்பது கண்டு யாம் பெரிதும் மகிழ்கின்றோம். இவரை இப்பணிநிலையில் அமைத்துதவிய சென்னை அரசியலாலை யாம்பாராட்டுகின்றோம். நாதன் அவர்களுடைய நல்லுரைகளால் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் சிறந்த தொண்டாற்றிப் புகழ்கொள்ளும் என எண்ணுகின்றோம். பத்திரிகை அறிவுரையாளராயமைந்த பண்பார் தலைவர் நம் நாதன் அவர்களின் உதவியால் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகட்குப் பெருநலம் விளையுமாகையால் இவர் வரவு நல்வரவாகுக என இவரை மகிழ்வுடன் வரவேற்று வாழ்த்துகின்றோம்.

பொழிலாசிரியர்.

திருச்சித் தமிழ் இலக்கியக் கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி.

இக்கழகத்தார் தமிழ் நலங் கருதித் தக்காரைக்கொண்டு கீழ்க்குறித்த முறையில் தமிழ் வகுப்பு நடத்த முடிவு செய்துள்ளார்கள். 1. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் (Madras University) நடத்தும் வித்துவான் பட்டத் தேர்வுக்குப் பயிற்சி யளித்தல். 2. குறிப்பிட்ட நூல்களை ஆழ்ந்தும், தொடர்ந்தும் கற்பித்தல், சிறப்புடைப்பகுதி, கருத்துப் பொருள் முதலியவற்றை மட்டும் கற்பித்தல். 3. கட்டுரை, சிறுகதை எழுதுதற்குப் பயிற்சி அளித்தல்.

விரும்புமும், தகுதியும் உடையோர் இவ்வகுப்பில் சேருதற்குரியர். கட்டணம் ஏதுவும் இல்லை. மாணவர் விரும்பிக் கொடுக்கும் பொருள் நன்கொடையாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்படும். மாணவராக விரும்புவோர் அமைச்சருக்கு அறிவித்துக்கொள்ளவேண்டும். வகுப்பு நடக்கும் இடம், காலம் முதலியவற்றைப்பற்றி அமைச்சரிடம் அறிந்துகொள்ளவும்.

வித்துவான் செ. பொன்னுசாமி, பொறுப்பாளர், தமிழ்வகுப்புப்பகுதி. முகவரி :—

கு. விசுவநாதன், அமைச்சர், திருச்சித் தமிழ் இலக்கியக் கழகம்,

79, அக்கிரகாரம், வரகனேரி, திருச்சிராப்பள்ளி.

செம்பியன் மாதேவியார்.

வித்துவான், வை. சுந்தரேச வான்டையார்,
ஆசிரியர், திருவையாறு.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பேசப்பெற்ற சைவத் தாய் மாரைப் பலரும் அறிவர். அவரேயன்றி வேறுசில சைவத்தாய்மார் பிற்காலத்துச் சோழவேந்தரது கல்வெட்டுகளில் பேசப்பட்டுள்ளனர். அவராவார் செம்பியன் மாதேவியார், முதலாம் குந்தவையார், ஒலோகமாதேவியார் என்பார். அவர்களில் செம்பியன் மாதேவியாரைப் பற்றி ஈண்டுச் சிறிது கூறுவாம்.

செம்பியன் மாதேவியார் என்னும் சிவநேயச் செல்வியார் ஒன்பதாம் சைவத்திருமுறையாகிய திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களில் ஒருவரான கண்டராதித்த சோழதேவரது வாழ்க்கைத் துணைவியராக வாய்ந்தவர். இத்தகையர் காதலனும் காதலியுமாய் அமையப் பெறுவது அரிதினும் அரிதன்றோ?

கண்டராதித்த சோழதேவர் தம் மனைவியாராகிய இம்மாதேவியார்பால் பேரன்பும் மதிப்பும் உடையார் என்பது இவ்வம்மையாரைக் 'குலமாணிக்கமாகிய நம்பிராட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார்' என்று கல்வெட்டொன்றில் பாராட்டி யிருப்பதாலும், திருமழபாடிக்கு அருகில் குலமாணிக்கம், செம்பியன் மாதேவி (செம்பியக்குடி) என்ற இரு ஊர்களை ஏற்படுத்தி இருப்பதாலும், உணரலாம்.

இவரது புதல்வன் மதுராந்தகன் உத்தமசோழனென்பான். இவன் சிறுவனாயிருக்கும்போதே கண்டராதித்தர் கண்ணுதற் பெருமான் கழலடி சேர்ந்தார். மாதேவியார் கைம்மை நோன்பு பூண்டு கடவுட்பணியில் தம்காலத்தைப் பயன்படுத்தலாயினர். புகுந்த குடியின் சிறப்புடன் பிறந்தகுடியாலும் சிறப்புடையார் இம்மாதேவியார். இவர் மழவர்குல மகளாவார்.

மழவர்கள் கொல்லிமலையையும் அதன் குழலையும் தம்மதாய்க் கொண்டு ஆண்டுவந்த ஒரு பழந்தமிழ்க் குடியினர். வள்ளன்மையும் வீரமும் மிக்கவர். அகம், புறமாகிய சங்கப்பாட்டுக்கள் பலவற்றில் இக்குடியின் சிறப்பைக்காணலாம். அருமலை விடரகத்துப் பெற்ற அமுதுவினை நெல்லித் திங்கனியை அரிதிற்பெற்று, அருந்தமிழ் மூதாட்டியாகிய அவ்வைக்குச்சாதல் நீங்க ஈந்து புகழ் பெற்றவனும் தகடூர் காவலனும், கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனுமாகிய அதிகமான்நெடுமானஞ்சி இம்மழவர் தலைமகனே. திருஞான சம்பந்தப் பெருமானருளால் தன்மகளது முயலக நோயை நீக்கிக்கொண்ட கொல்லி மழவனும், இக்குடியைச் சேர்ந்தவனே. புறநானூற்றில் அதிகமானுக்குப் பனம்பூ உரியதாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே

சங்க காலம்முதல் செம்பியன்மாதேவியார் காலமாகிய பத்தாம் நூற்றாண்டுவரையிலும் இம்மரபினர் தம் பெருமை குன்றாமல், வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது பெறப்படும்.

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் உடையார்பாளையந்தாலாகா அரியலூர்ச் சமீனூர் அவர்கள் இம்மரபினர் என்பது அறிந்து மகிழ்தற்குரியதாகும்.

இம்மரபிற்றோன்றிய செம்பியன் மாதேவியார் கட்டியவையும் செப்பனிட்டவையும் கட்டுவித்தவையுமான சிவன்கோயில்கள் பல. இவரால் நிபந்தம் அமைக்கப்பெற்ற கோயில்களும் பல.

கட்டிய கோயில்கள்

மாயூரந் தாலாகா கோனேரிராசபுரம் என்னும் திருநல்லத்திலுள்ள திருநல்லத்துடையார் கோயில் இவர்கட்டிய முதற்கோயிலாகும். முன்பு செங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருந்ததை இவர்தம் மகன் உத்தமசோழனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டில் (கி-பி. 976) கற்றளியாக்கினார். இத்தளியில் இவர்தம் கணவனது படிமம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. சீர்காழி தாலாகா நாங்கூர் அகத்தீச்சரமும், திருமுதுகுன்றம் அம்மன் கோயில், சோபான மண்டபம், கோபுரம், பரிவார தேவர்கள் கோயில் ஆகியவையும், வடகுரங்காடுதுறைக் கோயிலும், திருநாகேச்சரம் சித்தீச்சரமுடையார் கோயிலும், திருவக்கரை சுந்தரமூலீசுவரர் கோயிலும், திருமணஞ்சேரி கோயிலும், இவரால் எடுக்கப்பட்டவை.

எடுப்பிக்கப்பட்டவை

முதலாம் இராசராசன் தஞ்சை இராசராசேச்சரக்கோயில் எடுத்ததும், இவருடைய உதவியாலும் தூண்டுதலாலுமே. இவ்வம்மையார் கட்டிய கோயில்களே கங்கைகொண்ட சோழன் முதலியோர் பிற்காலத்தே கோயில்கள் கட்டுதற்கு ஊக்கமளித்தவை.

நிபந்தங்கள் முதலியன

சிதம்பரந் தாலாகா காட்டுமன்னார்கோயில் அனந்தீச்சரமுடையாருக்கு ஒரு நந்தாவிளக்கும், திருவிளக்குடி மணவாள ஈச்சரருக்கு வெள்ளிப்பாத்திரங்களும், திருவிசலூர்க் கோயிலுக்குப் பல அணிகலன்களும் ஈந்துள்ளனர். திருநறையூர் திருக்காட்டுப்பள்ளி முதலிய தலங்களுக்கு வேறுபல நிபந்தங்களும் அமைத்துள்ளார். திருவெண்காட்டுக் கோயிலைப் பழுதுபார்த்தார். பல அணிகலன்கள் ஈந்துள்ளார்.

இவர் சைவந் தழைத்தோங்குமாறு, ரீண்டநாள் உயிர்வாழ்ந்தார். கண்டராதித்தர், உத்தமசோழன், முதல் இராசராசன் என்ற மூன்று மன்னர்கள் காலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருந்தார். முதலாம் இராசராசனது ஆட்சியின் பதினாறாம் ஆண்டாகிய கி-பி. 1001-ல் இறைவன் றிருவடி நீழலடைந்தார்.

இவ்வம்மையாரது வாழ்க்கைமுறை செல்வராய் வாழும் மகளிர் பலரும் பின்பற்றத்தக்கதாகும்.

தாமஸ் ஹென்றி ஹக்ஸ்லி

Thomas Henry Huxley

(1825—1895)

திருவாளர், த. பு. நவநீதகிருட்டினன் அவர்கள், அண்ணாமலைநகர்.

(முற்றொருடர்ச்சி : துணர் உயி, மலர் ௩, பக்கம் 56)

‘ராமுல் ஸ்னேக்’ என்ற கப்பலில் இவர் சென்றதால் இவர் வாழ்க்கையில் சிறப்பெய்துதற்கு அடிக்கோலிய இருபெரும் நலங்களைப் பெற்றார். அக்கப்பலில் சென்றது உலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள உயிரினங்களைப்பற்றி இவர் அறிய வாய்த்தது. அவ்வாறு பெற்ற அனுபவ அறிவினின்றும் தாம் திரட்டிய ஆராய்ச்சிப்பொருள்களினின்றும் எழுந்த கட்டுரைகளே, இவர், பிற்காலத்தில் உயிர்நூல் விஞ்ஞானிகளில் முதல்வரெனப் பெயர்பெற உதவின. இரண்டாவதாக, தம் இல்லறவாழ்க்கையின் உயர்சிறப்பிற்குக் காரணமான பெண்ணணங்கை இக்கப்பலில் சுற்றிவந்த காலத்தே முதன்முதலாய் அறியவாய்த்தது. இக்கப்பல் தந்நாட்டினின்று புறப்பட்டு, மீண்டும் அங்கே வந்து சேருமுன் நான்காண்டுகள் கழிந்தன. ‘ராமுல் ஸ்னேக்’ ப்ளிமத் (Plymouth) துறைமுகத்தினின்று 1846-ம் ஆண்டு திசம்பர் 11-ம்நாள் புறப்பட்டது, ரயோடி ஐனிரோ (Rio de Janeiro) என்ற நகரின் துறையை அடுத்த ஆண்டு ஜனவரி 22-ம்நாள் சேர்ந்தது. அங்கிருந்து, மீண்டும் பிப்ரவரி 2-ம் நாள் புறப்பட்டது. அங்கிருந்த காலத்து, ஹக்ஸ்லி கரைசென்று, உயிர்நூல்பாற்பட்ட பல பொருள்களைத்திரட்டினார். அந்நாட்டின் வளத்தைக்கண்டார். ரயோடி ஐனிரோவினின்றும் கப்பல் சிட்னி (Sydney) க்குச்சென்றது. அத்துறையில் கப்பல் மூன்று திங்கள் தங்கிற்று. அந்நகரில் பானிங் (Fanning) என்ற பெரும் வணிகரையும், அவரது மனைவியையும், அவளது தங்கையையும் அறியநேர்ந்தது. நெல்லிஹீதார்ன் (Nelly heathorne) என்ற அவ்வினங்கையும் ஹக்ஸ்லியும் ஒருவரையொருவர் கண்டதும் காதல் கொண்டனர். இவ்விருவரும் அக்காலத்து இருபத்திரண்டின் ரேயாம். ஹக்ஸ்லி நான்காண்டின் பின்னர், ஒரு கப்பலில் தலைமருத்துவராய் ஆனபொழுதே, மணவாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடத்தற்கு இன்றியமையாதபொருளைப்பெறஇயலும்என்றுணர்ந்தனர். எனினும் உளமொத்த இவ்விரு மக்களும் அன்பு மாறாத உறுதியுடன், வேறொருவரையும்மணக்காது, பொறுமையுடனிருந்து, உற்றகாலத்தில் ஒருவரையொருவர் மணப்பதென முடிவுகட்டினர். ஆயினும், எட்டாண்டுகளுக்குப் பின்னரே, இவர் மணக்க வாய்த்தது. நெல்லிஹீதார்ன் கல்வியறிவுடனும் சிலத்துடனும் திகழ்ந்தவள்; ஐர்மன் மொழியையும் பயின்றவள்.

கப்பல் நீயூகினித்தீவின் கரையைடைந்ததும் பாலி (Bali) லாம்பக் (Lombok) என்ற இயற்கையழகுடன் விளங்கிய மலேயோ நாட்டைச் சேர்ந்த தீவுகளை இவர் கண்டார். மீண்டும் கப்பல் சிட்னிக்குச் சென்றது. அங்குகப்பற்றலைவரிற்றந்தனர். இதனால்கப்பல்தாய்நாடு நோக்கிப்புறப்பட்டது. தம் நாட்டைந்ததும், ஹக்ஸ்லி தான் கொணர்ந்த பொருள்களை ஆராய்ந்து, பல கட்டுரைகளை வெளி

யிட்டனர். அவை, உலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள குழம்பியல் மீனினத்தை (Gelly Fish) ப்பற்றியவையாம். அக்கட்டுரைகள் அரச விஞ்ஞானச் சங்கத்தின் திங்கள் வெளியீட்டில் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றில் ஹக்ஸ்லி காட்டிய அறிவுத்திறனைக் கண்டு உயிர்நூல் பேரறிஞர்பலர் இவரைப்பெரிதும்பாராட்டினர். நாளடைவில் இவரும் ஒரு உயிர்நூற்பேரறிஞரெனக்கருதப்படலாயினர். 1851-ம் ஆண்டில் தம் இருபத்துஆறாம் ஆண்டில் இவர் அரசவிஞ்ஞானச்சங்கத்தின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1852-ம் ஆண்டில் இன்னும் இருபுதியகடல் வாழ்வனவற்றைப்பற்றின கட்டுரையைவெளியிட்டார். இவராராய்ந்த இனங்கள் நத்தைபோன்றவை. தண்டுடைஇனங்களுக்கும் (Vertebrates) தண்டிலா இனங்களுக்கும் (Invertebrates) அவை இடையானவை ஆதலின் இவர் எழுதியகட்டுரை உயிர்நூல்வளர்ச்சியில் மிகவும் உதவிய தொன்றாகும். முக்கியமான பொருளைப்பற்றி எடுத்துரைத்த கட்டுரை காட்டிய திறத்தினால், இவர் போர்ப்ஸ் பதக்கத்தைப் (Forbes Medal) பெற்றார். இவ்வாண்டிலேயே இவர் தம் அருமை அன்னையாரை இழக்கநேர்ந்தது. இவர் பணியாற்றி வந்த கப்பல் மீண்டும் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டிய காலம் அணுகிற்று. இம் முறை இவர் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. தம் நாட்டிலேயேயிருந்து, உயிர்நூல்பாற்பட்டபணியொன்றைப்பெற இவர் விழைந்தார். இவர் உயிர்நூற்பேரறிஞர் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாரெனினும், அத்துறையில் இவர் பணிபெற இயலாதவரானார். இக்காலத்து, இவர் அரசவிஞ்ஞான நிலையத்தில் விலங்குகளின் தனியியல்பு (Animal Individuality) என்ற பொருள்பற்றி ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தினார். அவ்விரிவுரையைக் கேட்ட பலரும் ஹக்ஸ்லியைப் புகழ்ந்தனர். ஆயினும் அப்புகழின்விளைவாய் இவர் எப்பணியையும் பெறவில்லை. காரக் (Cork) நகரிலுள்ள ஒரு கல்லூரியின் பேராசிரியராய் ஒருவர் வேண்டப்பட்டதை அறிந்து, அதற்குவிண்ணப்பித்தார். ஆயினும் இவர் அவ்வேலைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. பின் அபர்தீன் (Aberdeen) பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் பதவியைப் பெற இவர்செய்த முயற்சிகளும் பயனற்றனவாயின. லண்டன் நகரிலுள்ள அரசகல்லூரியிலும் இடம் பெறுது ஏமாற்றமடைந்தனர். வாழ்க்கையில் தக்க பணிபெறுதும் ஐந்தாண்டுகளாய் தமக்கென சிட்னியில் பொறுமையுடன் தம் காதலி காத்திருப்பவும், இவர் கலக்கமெய்தினர். இக்காலத்தே பல இயைபுத்தொழிற்சாலைகள் ஆங்காங்கெழுந்தன. இதனைக்கண்ட ஹக்ஸ்லி உயிர்நூலைத்துறந்து, இயைபுநூலைப்பயின்று அத்தொழிற்சாலைகளில் வேலைபெறலாம் என்று எண்ணலாயினர். அதிலும் வேலை கிடைக்காவிடின் சிட்னி சென்று உழவு தொழில் செய்து உயிர் வளர்ப்பதென்று முடிவு கட்டினார். இவ்வாறு இவர் ஏங்கினரெனினும், தாம் பெரிதும் விழைந்ததும் தம் இயல்பிற்கியைந்ததுமான உயிர்நூல் பாற்பட்ட பணியை என்றும் பெறுதல் திண்ணம் என்ற உளவுறுதியுடன் இருந்துவந்தார். தம் காதலிக்குத் தம் நிலைமையை எடுத்துரைத்த கடிதமொன்றை அனுப்பினார். அந்நங்கை இவரை ஊக்கங்குன்றாதிருக்குமாறு, கூறியபல ஆறுதல் மொழிகள் நிறைந்தகடிதமொன்றை இவருக்கு விடையாய் அனுப்பினாள். வெளிநாடுகளுக்குத்தம்மை அனுப்பாது, உள்நாட்டிலேயேயிருந்து உயிர்நூல்பாற்பட்ட பணிகளையாற்றத்தனக்கு ஆணையிட

வேண்டுமென்றும், சிறிது பொருளுதவி செய்யவேண்டுமென்றும் இவர் கப்பற்படையாட்சியாளருக்கு விண்ணப்பித்தார். அவ்வாட்சியாளர் பொருளுதவி செய்ய மறுத்தாராயினும், உள்நாட்டிலேயே இவர்களில காலம் இருந்துவருவதற்கு இசைந்தனர். ஆறுதிங்கட்குப்பின், இத் தவணையும் கடந்தது. 1854-ம் ஆண்டு மார்ச்சில், இவர், பின் எதுநேரி னும்சரியேயென்று துணிவுடன், கப்பற்படைப்பணியினின்றும் நீங்கினார். அந்நாளினின்றே இவர்தம் ஊழின் நல்வினைப்பயனை அடையத்தொடங்கி னார் எனலாம். முன் கப்பற்படையின் பணியாளராய் இருந்தகாலத்து இவருக்குப் பொருளுதவி செய்யமறுத்த அரசவிஞ்ஞானச்சங்கத்தினர், இவர் வேறு எத்துறையிலும் பணியாளராக இப்பொழுது இல்லாமையின், இவர் ஆராய்ச்சிகளுக்கான பொருளுதவியையளிக்க முன் வந்தனர்; ஆண்டுதோறும் முந்நாறுபொன் அளிக்க இசைந்தனர். அந்நன்கொடையை இவர் ஏற்பதற்கு முன், அரசக்கனியில் (Royal College of Mines) இவர் பேராசிரியராய் அமர்த்தப்பட்டார். அக் கல்லூரியினின்றும் இவர் பெற்ற வருமானம் இருநாறு பொன்னே யாயினும், அது தம் வாழ்நாள் முழுதும் பெறக்கூடிய தொன்றான மையின், இவர், கனியியல் கல்லூரியின் ஆசிரியர் பதவியையேற்றார். இத்துடன் ஸெயின்ட்ஜார்ஜ் மருத்துவசாலை (St. George's Hospital) யில், உடற்கூற்று நூல் விரிவுரையாளராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட் டார். அக்காலத்தே, இவர் காதற்செல்வி தமரோடு தாய்நாடு வரும் நற்செய்தியை அறிவித்தனர். ஹக்ஸ்லி, இவையாவற்றினாலும் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தினார். அக்காலத்தே, எடின்பரோ பல்கலைக் கழக உயிர் நூற் பேராசிரியரான போர்ப்ஸ் (Forbes) திடீரென இறந்தமையின், அக்கழகத்தின் ஆட்சியாளர் அப்பதவியை ஹக்ஸ்லிக்கு அளித்தனர். இதையறிந்த கனியியல் கல்லூரியின் ஆட்சியாளர், ஹக்ஸ்லிக்குத் தாம் அளித்த வருமானத்தை, இருமடங்காய்ச்செய்து, இவர் தம்மைவிட்டுச்செல்லாதவாறு செய்தனர். இங்ஙனம், ஹக்ஸ்லி வாழ்க்கையின் புயற்காற்றில் அடிபட்டு அலைந்து, பின், அமைதியான துறையைடைந்தார். இவர் அக்கனித்தொழிற் கல்லூரியிலேயே, முப்பதாண்டுகள் பணியாற்றிவந்தனர். இங்கேயிருந்தகாலத்து, இவர் பல பேரறிஞர்களின் சீரிய நட்பைப்பெற்றார்.

1855-ம் ஆண்டு மேயில் இவர் காதலி தன்தமக்கையுடனும் அவள் கணவனுடனும், இங்கிலாந்து வந்துசேர்ந்தாள். அக்காலத்து அம்மங்கை உடல்நலிவுற்றுக்காணப்பட்டாள். ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்த போது, அங்குள்ள பொற்கனியொன்றைக்காணச் சென்றபோது, அக்கனிகளிடையரவும் நோயொன்றினால் இவள் பீடிக்கப்பட்டாள். அந்நாட்டில், அக்காலத்தில் நன்மருத்துவர் எவருமில்லாமையின், அந்நோயை அங்கேரிக்க இயலாதுபோயிற்று, ஆதலின் நோய்முற்றிற்று. அம்மங்கை லண்டன்வந்துசேர்ந்ததும் ஹக்ஸ்லி அவளை அந்நகரிலிருந்த மருத்துவரிடம் அழைத்துச்சென்றார். அம்மருத்துவர், அவள் அந் நோயால் ஆறுதிங்களுள் இறப்பாள் என்று கூறினார். ஹக்ஸ்லி அவள் இறக்குமுன்னாயினும், தம்மனை வியாயிருத்தல்வேண்டும் என்றெண்ணி அவளை, அந்நாளே ஆடம்பரமின்றி மணந்தார். அதன்பின் அவளை வேறொரு மருத்துவரிடம் அழைத்துச்சென்றார். அவர் அந்நோயை ரீக்க இயலுமாயினும், அவள் முற்றும் உடல் நலம்பெற நீண்டகாலமாகும் என்று கூறி, அந்நோயை ரீக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

அம்மங்கை, ஓராண்டின் பின்னர் முற்றும் உடல் நலமடைந்தாள். நலமடைந்து, தம் கணவனுடன் வாழ்ந்து, எண்மக்களைப்பெற்றாள், இங்ஙனம், ஹக்ஸ்லியின் இல்லறவாழ்க்கை இன்பத்துடன் இலங்கிற்று. இவர் மணந்த அம்மடமங்கை கற்புடைப்பெண்டியின் சீரியபண்புகள் பலவற்றையும் பெற்றிருந்தாள். என்றும் தம்கணவரின் வாழ்க்கைத் துணைவியாய் வாழ்ந்தாள். கற்றறிந்தவளானமையின், இவரது பணிகளிலும் துணைசெய்தாள். அப்பணியில் இவர் ஊக்கங்குன்றா திருக்கப்பேருதவி ஈந்தாள். இவராற்றியபெரும்பணியின் சிறப்பைத் தானும் உணர்ந்தவளெனக்காட்டி, இவரை மகிழ்வித்தாள். தம் கணவரின் உற்ற நண்பர்களை முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்று, விருந்தளித்து உவகையூட்டினாள் ஆதலின், ஹக்ஸ்லி மூத்தோர்கொள்கைகள் பலவற்றை எதிர்த்தவராயினும் 'இல்லறமல்லது நல்லறமன்று' என்ற மூதுரையின் உண்மையை முற்றும் உணர்ந்து ஏற்றுக்கொண்டார்; "அன்புமறனு முடைத்தாயினில் வாழ்க்கை பண்பும்பயனுமது" என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் ஹக்ஸ்லி வாழ்க்கையின் சிறப்பையெய்தினார். ஆயினும், தம் இவ்வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில், இவர், தம்முதல்மகவை இழந்தார். உளமொத்த இவ்விருவரும் உளமுடைந்து ஆற்றொணாத்துயருற்றனர். உற்ற நண்பர் பலரின் அன்பார்ந்த ஆறுதல்மொழிகளே இவரைத்தேற்றின. அக்காலத்து, இவர், தம் நண்பரான சார்ல்ஸ் கிங்க்ஸ்லி (Charles Kingsley) க்கு எழுதிய கடிதமொன்றிலுள்ள சில மொழிகள் குறிப்பிடத்தகுந்தன வாம். அம்மொழிகளைக்கீழே வரைகிறோம். அவை :—

"குறித்த ஒரு சமயத்தைத் தழுவாதவரும் சமய உணர்ச்சியுள்ள வராயிருக்கலாமன்றோ? நூற்றில் தொண்ணூற்றென்பதின்மர் என்னை நாத்திகனென்று அழைக்கின்றனர். ஆயினும், நான், லூதர் (Luther) பெரியாரைப் பின்பற்றி, 'கடவுளே, நீயே எனக்குத் துணை செய்யவேண்டும். என்னால் இயன்றதொன்றுமில்லை' எனவே கூறுவேன்" என்பனவாம்.

ஹக்ஸ்லி தாம் பணியாற்றிவந்த கல்லூரியில், கனியியல் தொழின் முறையையும், நில நூலையும் தழுவிய உயிர் நூற்பகுதியைக் கற்பித்து வந்தார். ஆதலின், இவர் உயிரும் பயிரும் காலப்போக்கில் கல்லாய் மாறித்தோன்றும். 'கல்மாறிகள்' (Fossils) என்பவற்றைப்பற்றி விரிவாய்த் தம் மாணவர்க்கு எடுத்துரைத்தார். இங்ஙனம் கல்மாறிகளைப் பற்றின் அறிவைத் தன்னுள் கொண்ட, இறந்த இனநூலை (Palaentology), ஹக்ஸ்லி அதற்கு முன் நன்கு பயின்றவரல்லர். உடல் நூலையும் உடற் கூற்று நூலையுமே நன்கு பயின்றவர். ஆயினும், தம் பணியைச் செவ்வனையாற்றும் நிமித்தம் இறந்த இன நூலையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தார். பின்னர், இவ்வாறான பல இயற்கை நூல்களிலுள்ள இணைப்புக்களைப் பற்றி அறியலானார். இதன் விளைவாய், இவர் ஒரு நூலைமட்டும் சிறப்பாய் அறிந்தவரின் குறுகிய நோக்கத்தினின்று விடுபட்டு, பல நூல்களைக் கற்றராய்ந்து பரந்த நோக்கமுடையவரானார். இவ்வாறு ஹக்ஸ்லி ஒரு பொருளைப் பல நூன்முறைகளின் உதவிகொண்டு கருதி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் முறையை நிறுவினார். இம்முறை இன்றும் உயிர்நூற் கல்விப் பயிற்சி முறையில் சிறந்த வொன்றெனக் கருதப்படுகின்றது. மேலும், இவர் கல்மாறிகளைக் கருதவேண்டியதானமையின், அவற்றின் ஆராய்ச்சியில்

தமக்கியல்பான பேரார்வத்துடனும் ஆற்றலுடனும் ஈடுபடலாயினர். அவற்றின் விளைவாய் பல உயரிய கட்டுரைகளை வெளியிட்டனர்.

தொடக்கத்தில் இவர் மாணவருக்கு விரிவுரைகள் மட்டுமே நிகழ்த்தி வந்தார். பின்னர், சோதனைமன்றம் நிறுவி, செயல்முறையிலும் மாணவர்க்குக் கல்விபுகட்டி வரலாயினர். 1874-ம் ஆண்டில் அவ்வாறான் செயல் முறைகளைப்பற்றி நன்குவிளக்கிய விரிவான நூலை வெளியிட்டனர். அந்நூலினின்றும் இவர் மிக்க புகழ்பெற்றார். உலகின் பலபாகங்களிலும் செயல்முறையால் உயிர் நூற்கல்வியிற்று விக்கப்படுதற்கு, இவரே வழிகாட்டியவர்தான் ஆவார்.

ஹக்ஸ்லி தம் மாணவருக்கு மட்டும் கல்வி புகட்டுவதுடன் தம் பணி முடிந்தது என்று எண்ணவில்லை. விஞ்ஞான அறிவால்மக்கள் எல்லோரும் பயன்பெறலாம் என்றஎண்ணங்கொண்டு, தொழிலாளிகளும்இவ்வறிவைப்பெறும்வாய்ப்பைப்பெறவேண்டும்என்றுஇவர்கருதினார். ஆதலின், 1855-ம் ஆண்டில், தொழிலாளிகளுக்கென, எளிய நடையில் பல விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார். தம்முடன் பணியாற்றி வந்த பல பேராசிரியரும் இவ்வாறே தாமறிந்த பொருள்களைப்பொது மக்களுக்குஎடுத்துக்கூறுமாறு இவர்செய்தனர். இவ்விரிவுரைகளைத் தொழிலாளரும் ஆர்வத்துடன் கேட்டு வந்தனர். இம்முறையில் இவராற்றின 'சுண்ணாம்புக்கட்டி' (A Piece of Chalk) என்றதலைப்பைக் கொண்ட விரிவுரை மிக்க சிறப்புடன் ஆற்றப்பட்டு, பொதுமக்களிடையே இவர் பெற்ற புகழைப்பெருக்கிற்று. 1857-ம் ஆண்டில், இவர், தம் நண்பரான மாரிஸ் (Maurice) என்பார் தொழிலாளருக்கென ஒருகல்லூரி நிறுவுதற்குத்துணையாயிருந்தார். ஆயினும், இவர் தம் பிற்காலத்தில் மக்களில் பெரும்பாலோர் அறிவு வளர்ச்சியில் விழைந்தவரல்லர் எனஅனுபவவாயிலாயறிந்த கருத்தை வெளியிட்டார். மக்கள் விரும்பியது, துன்பம் குறைந்ததும், இன்பம் நிறைந்ததுமான நல்வாழ்க்கையேயென்றும், அதற்குஅடிப்படையான அறவழியான கல்வி அவருக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமெயன்றி, அறிவியலான கல்வி அவருக்களிக்கப்பட வேண்டியதில்லையென்றும், இவர் கூறினார்.

1857-ம் ஆண்டில் இவர் அரசவிஞ்ஞான நிலையத்தில் உடல் நூல் பேராசிரியாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அங்கு, பணியாற்றி வந்த காலத்து, இவர் உடல் நூலும், ஒப்பியல் உடற்கூற்றுநூலும் (Physiology and Comparative Anatomy) என்ற பொருள்பற்றியும், 'உயிர்நூலின் அடிப்படையானகொள்கைகள்' (Principles of Biology) என்ற பொருள்பற்றியும் இரு பெரும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினர். 1859-ம் ஆண்டில், ஓரமயம் இவர் தம் விரிவுரைகளைக்கேட்க வந்த பொதுமக்கள், தாம் கூறியவற்றில் கருத்தூன்றி அப்பொருளை உட்கொண்டனரோ என அறிய விரும்பினார். முதலணியிலமர்ந்து தம்மையே உற்றுநோக்கியவண்ணம், அடிக்கடி தலையாட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு அம்மையாரின் ஊக்கத்தைக்கண்டு ஹக்ஸ்லி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். விரிவுரையாற்றி முடிந்ததும் அவ்வம்மையார் இவரிடம்வந்து "மூளை மண்டை யோட்டினுள்ளே இருக்கின்றதா, அல்லது வெளியேயிருக்கின்றதா?" என்று வினவினாள்.

(தொடரும்)

சிலப்பதிகாரத்தில் சிலநாடகமாந்தர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்று விரிவுரையாளராக
யிலங்கிக் காலஞ்சென்ற,

திரு. ச. க. கோவிந்தசாமிபிள்ளை அவர்கள், M. A.

(முற்றொட்ச்சி : துணர் உல, மலர் உ, பக்கம் 36)

கூவுந்தியடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் அழகுற சித்தரிக்கப் பெற்றிருக்கின்றார். அவருடைய இருபண்புகள் ஒன்றோடொன்று போராடுகின்றன. சமணத்துறவி என்ற முறையில், வாய்த்த போதெல்லாம் அச்சமய உண்மையை எடுத்தோதலில் அவர் பின்வாங்குவதில்லையாம். துறவொழுக்கம் பூண்டவராயினும் அவ்வம்மையார் முதன்முதல் கண்ணகியைக்கண்டு வரலாற்றை அறிந்ததும் அவர்தம் பெண்மையும் தாய்மையும் வெளிப்படுகின்றன. அஃது இயற்கைக்குப் பெரிதும் ஒத்ததே.

“பாடகச் சீரடி பரற்பகை உழவா” எனக் கண்ணகியின் மென்மையையும், வழியின் கொடுமையையும் நினைந்து வருந்துகின்றாள். ஆனால் உலக இன்ப துன்பங்களில் உளத்தை நழுவவிடல் சமணத்துறவிக்கு இழுக்காகு மன்றோ? தன் நிலை உடன் நினைவுக்கு வர சமண சமயத்தின் கரும தத்துவத்தை உளத்தில் கொண்டாராய், “அறிகுநர் யாரோ?” என அவர் பகர்கின்றார். இம் மங்கையின் ஊழையாரே அறிகுவர் என்பதே அதன் பொருளாம். அத்துறவிக்குச் சமணசமயத்துள்ள உறுதி, அவர் மாங்காட்டுப் பார்ப்பனனுக்குக் கொடுத்தவிடையைக்கொண்டு அறியலாகும். ஒருபிலத்தில் நுழைந்தால் அவன் பவகாரணி, புண்ணிய சரவணம். இட்டசித்தி என்னும்மூன்று நீர்நிலைகள் உளவெனவும், அவற்றில் மூழ்கினோர் இன்ன இன்னபயன் பெறுவர் எனவும் கூறிய மறையோனை நோக்கி,

“பிலம்புக வேண்டும் பெற்றி ஈங்கில்லை
கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலில்
மெய்ப்பாட்டியற்கையின் விளங்கக் காணாய்
இறந்த பிறப்பில் எய்திய வெல்லாம்
பிறந்த பிறப்பிற் காணையோ நீ
வாய்மையின் வழாஅது மன்னுயிர் ஓம்புநர்க்கு
யாவது முண்டோ எய்தா அரும்பொருள்
காழுறு தெய்வம் கண்டடி பணிய
நீ போ; யாங்களும் நீள் நெறிபடர்குதும்”

எனக்கூவுந்தியடிகள் கூறிய ஆணித்தரமான மாற்றத்தில் அவருக்குச் சமண சமயத்தின்பாலுள்ள உறுதியும் பார்ப்பனன் சொல்லிலுள்ள அவமதிப்பும், சமயத்தைப்போதிக்கவேண்டும் எனும் ஆவலும் நன்கு புலனாகின்றன.

அவர்தம் தாய்மைத்தன்மை அவர் கோவலனைத்தேற்றுதற்குக் கூறிய மொழிகளால் விளக்கமுறும். கோவலனைப்பார்த்துக் கவுந்தி

யடிகள் கூறுகிறார்: நீ நளனையும் இராமனையும் போன்று காதலியை இழக்க நேரவில்லை,

“அனையையுமல்ல; ஆயிழை தன்னோடு பிரியாவாழ்க்கைப் பெற்றனையன்றோ?” எனக்கூறினார்.

மாதரியிடம் கண்ணகியை அடைக்கலம் அளிக்கும்போது, கவுந்தி அடிகள் கூறும் சொற்கள் கண்ணகியின் தாய்வாயினின்றும் வருதற்கு ஏற்றவையாம், அவை

“மங்கல மடந்தையை நன்னீராட்டிச்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் தீட்டித்
தேமென் கூந்தல் சின்மலர் பெய்து,

தாமடி யுடஇ” என, கணவனைப் பிரிந்து பல்லாண்டு பூவும்புகையும் காணாத குழலுக்கு மலர் சூட்டு எனவும், மங்கின கண்ணுக்கு மை தீட்டு எனவும், வாடி வருந்தின மேனியை நன்னீராட்டு எனவும், கவுந்தியடிகள் குறிப்பிடும்போது, உலக இன்பத்தைப் பெரிதாய்ப் பாராட்டிச் சொல்லுவதாகத் தோன்றும். எனினும் கண்ணகியின் இரங்கத்தக்க கோலத்தைக் கண்ட கவுந்தியின் உளத்தில் அத்தகைய எண்ணங்கள் எழுதல் இயற்கையே யாம். முனிந்த முனிவரும் முனிவரோ மக்கள் மேல் காதல்?

பின்னர், கண்ணகியின் பெருமையை உணர்ந்த அடிகள் தம்மைச் சாதாரணப் பெண்ணாக நினைத்து, கண்ணகியை,

“கற்புக் கடம் பூண்ட இத்தெய்வமல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங் கண்டிலமால்”

எனச் சிறப்புச் செய்யுமிடத்தில், அவர்தம் விரிந்த உளப்பாங்கு வெள்ளிடை மலையென விளங்குகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில், காதலின் தூதராகவும் யாத்திரிகராகவும் பரிசு பெறுவதில் பெரும் விருப்புடையராகவும், பல பார்ப்பனர், ஆங்காங்குச்சித்தரிக்கப்பெற்றிருக்கின்றனர். தன்னாட்டில் சமைத்தற்கு வேண்டிய பொருள்களெல்லாம் குறைவின்றிக்கிடைக்கவும், ஆறுதலின்றி வேறொரு நாட்டிலிலுள்ள கொடையாளி ஒருவன் ஈகையிற் சிறந்தோனெனக்கேள்வியுற்று, அவன்பால்செல்லுதல்சாதாரணமாக அக்காலப் பார்ப்பனருக்கு இயல்பாம். சோழநாட்டுப் பார்ப்பனன் ஒருவன் சேரநாடு செல்கிறான். தன்னாடோ “தாங்கா வினையுள் நன்னாடு” அத்தகைய நாட்டின் நலன்களைப்பெற்றவனாயினும், “குலவு வேற் சேரன் கொடைத்திறங்கேட்டு” சேரநாடுசெல்கின்றான் அவனென இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார், சென்றவிடத்தில் சீர்பெற்று, அவன் திரும்பி, மதுரைக்கண்மையில், தங்கால் என்னும் சிற்றூரில், ஒரு மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்திருக்கிறான். இளங்கோ அவனுடைய தோற்றத்தை அழகாக வருணித்துள்ளார்,

“தண்டே, குண்டிகை, வெண்குடை காட்டம்
பண்டச் சிறுபொதி பாதக் காப்பொடு”

அவன் தோன்றினன். அவனுக்கு இயற்கையாக கல்வியில் விருப்பமும் பெருமதிப்பும் உண்டு. அங்ஙனம் அமர்ந்திருந்தோனின்

கோலத்தைக் கண்ட ஊர்ச்சிறுரெல்லாம் அவனைச்சுற்றிக் கூடினர், அவர்கள் பார்ப்பனக்குழந்தைகள் என்றறிந்த அவன்,

“குண்டப் பார்ப்பீர் என்றோடு ஓதி என்
பண்டச் சிறுபொதி கொண்டு போயின்” எனக்கூற,

அச்சிறார் குழுவில் தெக்கணமூர்த்தி என்பான், அங்ஙனமே வேத பாராயணம் செய்தான். அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த சோழநாட்டுப் பார்ப்பனன், தான் அரிதிற்சென்று சேரநாட்டினின்றும் பெற்றுவந்த பொற்கலன்களையெல்லாம் அப்பிள்ளையிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கின்றனன். அவனுக்குப்பொருளிடம் உள்ள வேட்கையினும், கல்வி பாலுள்ள வேட்கை பன்மடங்கதிகம் என்பது இதனால்விளங்குகிறது.

மற்றொரு பார்ப்பனன், திருவாங்கூர்நாட்டிலுள்ள மாங்காட்டினின்றும் திருமால் கோயில் கொள்ளும் சிறந்த இடங்களாகிய திரு வரங்கம், திருப்பதி என்னும் ஊர்களுக்குக் கடவுள் காட்சி ரிமித்தம் செல்கின்றான். அவனை மதுரைக்குப் போகக்கூடிய வழியாது? எனக் கேட்ட கோவலனுக்கு அவன் இறுத்தவிடை, அவன்கூறிய வழியைப் போலவே நீண்டதாகவும், பயனற்றதாகவும் இருந்தது. இருபெண்டிரும், ஓர் இளைஞனும் செல்லுதற்கேற்ற வழியைக்கூறுது, பாளையும், பிலமும், பிறவும் செறிந்த வழியொன்றைக்கூறிவிட்டுப் பின்னர்,

‘அந்நெறி படர் ராயின் இடையது
செந்நெறி யாகும் தேம்பொழில் உடுத்த’

வேறொரு நெறியைப்பின்பற்றலாம் எனக்கூறுகின்றான். பிற்கூறியது செந்நெறியாயின், முற்கூறியது அஃதன்றென்பது தேற்றம்.

எளிய வாழ்க்கை உடையாரிடையே பல நல்லியல்புகள் விளங்காநிற்கும் என்பதற்கு மாதரியே சான்றும். அவள் இயற்கையில் நற்சீலம் வாய்ந்த தமிழர் முதுமகள். கடவுட்பற்றும், பெரியோரைப் பேணுதலும், விருந்தோம்பலும், கடமையை ஆற்றுதலில் முனைப்பும் அவ்வம்மையார்பால் காணப்படும் சிறந்த பண்புகளாம். இயற்கை மடந்தையின் மடியில் வாழும் கல்லாமாந்தரின் வாழ்க்கையை இளங் கோவடிகள் அழகியமுறையில் சித்தரித்துள்ளார். வழியிற்செல்லும் போது கவுந்தியடிகளைக்கண்டு எளிய உளத்தைப்படைத்த மாதரி வணங்குதல் இயல்பாம். கண்ணகியை அவளிடம் கவுந்தி அடைக்கலம் கொடுத்தபோது பேருவகை கொள்கிறாள். இவ்விடைக்குல மடந்தையாகிய மாதரி சேரியடைந்ததும், தன் மகள் ஐயையைக் காட்டி, “ஐயை காணீர் அடித்தொழிலாட்டி” எனக் கூறியதால் அவளுடைய பணியின் பெருமையை யாம் நன்கறியலாம்.

(தொடரும்.)

பன்டைநாளைச் சேரமன்னர்கள்,

வித்துவான் ஓளவை, சு. துரைசாமி பிள்ளை,
தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் அண்ணாமலைநகர்.

(முற்றொட்டர்ச்சி: துணர் -உயி, மலர்-௩ பக்கம் 62.)

சேரமான் நம்பிகுட் டுவன்.

இச் சேரமானது இயற்பெயர் நம்பி யென்பது. இவரும் இளங்குட்டுவனாரைப் போலவே சிறந்த புலமைச் சிறப்புடையவர். இவர் பாடியவாக நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலியதொகை நூல்களில் சிலபாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இவரது வரலாற்றை அறிவதற்குரிய சான்றுகள் இவர் பாட்டுக்களில் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால் இவர் பாட்டுக்களின் நலத்தை மட்டில் ஓராற்றால் அறிவது இவரைப் பற்றி ஒரு சிறிது அறிந்தவாரும்.

தலைமகனொருவன் தலைவியைக் களவிற் கூடி யொழுகி வருகின்றான். தலைவன் விரைய வரைந்து கொள்ளாது களவையே விரும்பி யொழுகுவது வருத்தம்பயப்பது கண்டு தோழி அவன் சிறைப் புறமாக இருப்பது கண்டு, அவன் கேட்டுத் தெருண்டு வரைந்து கொள்வது குறித்து, தலைவிக்குக் கூறுவாள் போலச் சில கூறுகின்றாள் : 'அன்னாய்' விரைய வரைந்து கொள்ளாமையின் நம் கொண்கனது கேண்மை நமக்கு அச்சத்தைத் தருகின்றது. முன்னெல்லாம் நமக்கு நிரம்ப இருந்த அஃது இப்போது குறைந்துளது; அவ்வாறிருப்ப, நம் அறனில் அன்னை புணர்ந்தனன் போல உணரக் கூறி, 'அவன் யாங்குளன்' என்கின்றாள்; அவன் வரவறிந்து நாம் எழின், அவள் அறிதலும் உரியள்; இந்நிலையில் அவர் தேர் மணிக்குரல் 'நம் பராரைப் புன்னைச்சேரி மேல்ல நள்ளென் கங்குலும் வரும்.' (நற்-145)

இதுகேட்ட தலைமகன் அன்னையறிந்தமையும், தலைவியும் தோழியும் மனைக் காவலிற்பட்டுத் தன்னை யெய்தற்கரியரானமையும் அறிந்து அவளது தமரறிதற்கஞ்சி நீங்குகின்றான். நீங்குபவன் விரைய வரைதற்குரியமுயற்சி மேற்கொள்ளவே காலம்சிறிது நீட்டிக்கின்றது. தலைவனைக் கூடப் பெருமையால் தலைவியும் மிக்க மெலிவடைகிறாள். அவட்குத் தோழி, "அன்னாய், தலைவனைக் காணப் பெருமையின், அவர் வரைதற்கு வேண்டிய செய்கின்றாரென்பது மெய்யே யாம்; நீ ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்" என்கின்றாள். இக்காலத்து ஒரு நாள் தலைவன் சிறைப்புறமாக வந்திருந்தான். அதனை அறிந்து கொண்ட தலைவி, தன் ஆற்றுமையும் வரைதலின் இன்றியமையாமையும் கூட்டித் தோழியை நோக்கி, "தோழி, நோயும் கைம்மிகப் பெரிதாயிற்று; மெய்யும் தீயுமீழ் தெறலின் வெய்தாயிற்று; நீ மெல்லச் சென்று விரையம் போன்ற நெஞ்சினையுடைய என் அன்னையிடம், "முன்றிலில் கொண்டு கிடத்தினால் இவள் பெரிதும் நந்துவள்" என்று சொல்லுக.

அவ்வாறு செய்யின், எனக்கு இந் நோயைச் செய்தவனை நெகிழ்ச் செய்த தலைமகனது 'குன்றத்து அண்ணல் நெடு வரையாடி, தண்ணென அவ்வரையின் வியலறை மூழ்கி வரும் காற்றானது என் பசலையாகத்தைச் சிறிது தீண்டும்' (நற்-236) என்று சொல்லுகிறான்.

இவ்வண்ணம் நாள் சில செல்ல, ஒரு நாள் தலைமகன் தானே தலைவிக்குத் தான் கடிது வரைவதாகவும், அதுகாறும் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமெனவும் கூறுதற்கு வந்தான். வந்தவனைத் தோழி யெதிர்ப்பட்டு,

“.....துறைவ என்றும்,
அளிய பெரிய கேண்மை, நும்போல்
சால் பெதிர் கொண்ட செம்மையோரும்
தேரு நெஞ்சம் கையறுபு வாட
நீடின்று விரும்பா ராயினர்,

வாழ்தல் மற்று எவனோ, தேய்கமாதெளிவே” (நற்-345)

என்று அவன் தெளிவை மறுக்கின்றான். இதன்கண் மற்றொரு செய்தியும்கூறாமல் கூறுகின்றான்: “நின் நாட்டுக்கழிகளில் ஆம்பல்கள் நிரம்ப வுள; நின்னுட்டுக் கானலில் காய்த்த கண்டலின் பசங்காய் கழன்று கழிக்கண் விழுதலால், மோதுண்டு மலரும் பருவத் தல்லாத ஆம்பல் வருந்தி வாய்விரியும் என்ற பொருள்படும்,

“கானற்கண்டல் கழன்றுகு பைங்காய்,
நீளிற விருங்கழியுட்படவீழ்ந்தென
உறுகால் தூக்கத் தூங்கி ஆம்பல்
சிறுவெண் காக்கையாலித்தன்ன
வெளிய விரியும் துறைவ” என்பது அக்கூற்று.

இதன் கருத்து, “ஏதிலாட்டியர் அலர் தூற்றுதலால் இது காறும் நாண முதலாய பண்பு மிகுதியால் வாய்திறவாதிருந்த இவள் இப் பொழுது புலம்பா நிற்கும்” என்றதாம்.

இவ்வாறு தெளிவிடை விலக்குண்ட தலைமகனை வேறொரு காலத்தில் சிறைப் புறத்தே கண்ட தோழி, தலைமகளுக்குக் கூறுவாள் போல அவனுக்கு அலரச்சம் கூறி வரைவு கட்டாவுவாளாய்,

“முடக்கா விறவின் முடங்குபுறப் பெருங்கினை
புணரியிகுதிரை தருஉந் துறைவன்
புணரிய விருந்த ஞான்றும்

இன்னது மன்னோ நன்னுதற் கவினே” (குறுந்-109)

என்று சொல்லுகின்றான். ‘நுதற்கவின் இன்னது’ என்றது நினது நுதலழகு பசலை பாய்ந்து பிறர் அலர் கூறற் கேதுவாயிற்று என்பது.

இவ்வாறு தலைவியும் தோழியும் கூறிய வரைவுக் குறிப்பால் விரைய வரைந்து இல்லறம் புரியத் தலைப்பட்டான் தலைமகன். கற் பொழுக்கத்தே தலைமக்கள் வினை வயினும் பொருள் வயினும் தலைவியைப் பிரிந்தேகுதல் மரபு. அவன் ஒருகால் வினைவயிற் பிரிந்து சென்றான். அப்பிரிவாற்றாத தலைவி கண்துயில் பெருது கலக்கமுறு வாளாயினள். அதனை யறிந்த தோழி “வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்; அதனால் அவர் அதனை முடித்து வருந் துணையும் நீ ஆற்றி யிருத்தல் வேண்டும்” என வற்புறுத்தினாள். அது கேட்ட தலைவி,

“மானடி யன்ன கவட்டிலை யடும்பின்
தார்மணி யன்ன ஒண்பூக் கொழுதி
ஒண்டொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
புள்ளிமிழ் பெருங் கடற் சேர்ப்பனை

உள்ளேன் தோழி, படைஇயர் என் கண்ணே” (குறுந்-243)

என்றாள். இதன்கண், “யான் இதுகாறும் சேர்ப்பனை உள்ளிய வண்ணமிருந்தேன்; என் கண்கள் உறக்கம் பெறவில்லை. இனி அவனை உள்ளேன், என் கண்கள் உறக்கம் பெறுக” என்பாள், “சேர்ப்பனை உள்ளேன் தோழி, படைஇயர் என் கண்ணே” என்கின்றாள். அன்றியும், இப்பாட்டில் வேறொரு கருத்தும் தலைவி கூறுவதாக இப்பாட்டைப் பாடிய சேரமான் அமைத்துள்ளார். ஒண்டொடி மகளிர் அடும்பின் ஒண்பூக்களைக் கொழுதி வண்டலயர்வர் என்றதனால், மகளிர் தம் வினையாட் டொன்றையே கருதி அடும்பின் பூவை அலைப்பது போல, தலைமகன் “தன் வினையொன்றையே கருதிப் பிரிந்து என்னை வருந்தச் செய்வான்” என்னும் ஒரு கருத்து வெளிப்படுகின்றது.

சேரமான் அந்தையார்

அந்தையார் என்பது இவரது இயற்பெயர். ஆந்தையார் என்பது வேறு. அஃது ஆதன் தந்தை என்று பொருள்படுவது. கோட்டையூர் நல்லந்தையார் என்றொரு புலவர்பெயர் நற்றிணையிற் காணப்படுகிறது. குறுந்தொகையிற் காணப்படும் புலவர் பெருமக்களுள் காணப்படும் சேரமானெந்தை என்பதும் இவரையே குறிப்பதாகும். சேரமானந்தை யென்பதையே முற்காலத்தே ஏடெழுதினோர் சேரமானெந்தை யென எழுதிவிட்டாரென நினைக்கின்றேன். பிற்காலத் தாராய்ச்சியால் இருவரும் வேறு என்பது துலங்குமாயின் துலங்குக.

இனி, இச்சேரமானைப்பற்றி யாதொரு குறிப்பும் கிடைக்கவில்லை யெனினும் அகத்திற்காணப்படும் ‘வைகுபுலர் விடியல்’ (41) என்பதும், குறுந்தொகையில் உள்ள ‘நீர்வார் கண்ணே’ (22) என்பதும் இவர் புலமை விளக்கும் பாட்டுக்களாகும். மற்று, மேலே கூறிய அகப் பாட்டின் கீழ் ‘குன்றியனார்’ என்னும் புலவர் பெயர்காணப்படுகிறது. அகநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் பாடபேதமாகச் சேரமானந்தையார் என்பதைக் காட்டியுள்ளார். இதனை நோக்கின், அகத்தில் நார்பதாம் பாட்டைப் பாடிய குன்றியனார் பெயரையே மறுபடியும் அதற்கடுத்த பாட்டிலும் எழுதினோர் தவறியெழுதி யிருக்க வேண்டுமென நினைக்கின்றேன். அகநானூற்றிலுள்ள பாட்டுக்களை நோக்கின், ஒரு புலவர் பாடிய பல பாக்களையும் திணை வேறுபடினும் அடுத்தடுத்துக் கோத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவர் பாட்டை மட்டில் இவ்வாறு கோத்தற்கு இயைபு இன்மையின், இது சேரமானந்தையின் பாட்டென்றே கோடல் வேண்டும்.

தலைமகன் மனைவியொடு கூடி இல்லிருந்து நல்லறம் புரிந்து வருங்கால் தலைவியிற் பிரிந்து பொருள் மேற்செல்லக் கருதினான். அதனை முன்னரே அறிந்துகொண்ட தலைவி, பிரிவாற்றாது மேனி வேறுபடலானாள். அதனைக்கண்ட தோழி, தலைவியை நோக்கி ‘ஒள்ளிய நுதலாய், நீர் வாரும் கண்ணோடு நீ இவண் நிற்க, நின்னைப் பிரிந்து

செல்லக்கூடியவர் யாவர் உளர்? தலைவர் நினைப்பிரியார்; பிரியக் கருதுவாராயின் நினைவும் உடன்கொண்டு செல்லவே அவர் கருதுவர்' (குறுந் 22) என்று சொல்லுகிறாள். இதன்கண், 'நீர்வார் கண்ணை நீ இவண் ஒழிய, யாரோ பிரிகிற்பவரே' என்பது தலைமகன் கேட்பின் செலவழுங்குவது பொருளாகவும் அமைந்துள்ளது; அது, மெய்யே அன்புடையராயின் பிறியகில்லார்; பிரியகிற்பாராயின் அவர் அன்பில்லாரே என 'யரரோ பிரிகிற்பவரே' என்பதனால் உணரப்படுகின்றது.

பின்னர்த் தலைவியை ஒருவாறு தேற்றித் தலைமகன் பிரிந்து சென்றான். சென்றவன் இன்பவேனில் வரவே, தலைவியை நினைந்தான். அவளது அழகிய உருவம் அவன் மனக் கண்ணிற்குப் புலப்பட்டது. அதனை, 'மென்சிறை வண்டின் தண் கமழ் பூந்துணர்

தாதின் துவலை தளிர் வார்ந்தன்ன

அங்கலுழ் மாமை கிளை இய

நுண்பஹுத்தி மா அ யோ னே' எனக்கூறி மகிழ்ந்தான். இவ்வாறு 'அங்கலுழ் மாமை கிளை இய' இவள், தன் பிரிவால் வாடி மெலிந்திருப்பதனை நினைந்தான்; பலபடியாக எண்ணினான், 'முடிவில்,

'காடணி கொண்ட (இக்) காண்தகு பொழுதின்

நாம் பிரி புலம்பின் நலஞ் செலச் சாய்

நம்பிரி பறியா நலனொடு சிறந்த

நற்றோள் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ' (அகம் 41) எனக்கூறி வருந்துகின்றாள். இதனால் இச்சேரமான் காதலன்பு வயப்பட்ட தலைமக்களது மனப் பண்பினை நன்கறிந்து நுவலும் புலவர் பெருந்தகையென்பது புலனாகிறது.

சேரமான் முடக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்

இச்சேரமானை முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என்றும், முடங்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என்றும் பிரதிகள் கூறுகின்றன. இதனால், இச்சேரமான் நெடுங்காலம் முடக்குநோயால் வருந்திப்பின் அது நீங்கி நலமுற்றான் என்பது தெரிகிறது. எனவே முடங்கிக்கிடந்து நலம்பெற்ற இவனை 'முடங்கிக் கிடந்த' என்பதிலும் முடக்கு இடந்த சேரமான் எனல் சிறப்பாதல் கண்டு முடக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற பாடத்தையே இந்நூல் மேற்கொள்வதாயிற்று.

இச்சேரமான் சீரிய புலமை யுடையன் என்பது இவன்பாடிய நெய்தற் பாட்டொன்றால் விளங்குகிறது. அது, நெடுங்கயிறு எனத் தொடங்கும் அக நானூற்றுப் பாட்டாகும் (30) இதன்கண், களவே விரும்பியொழுகும் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு, அவனொழுக்கத் தால் அலரெழுமென்று அஞ்சி மேனி வேறுபட்டிருக்கும் தலைவியைச் சுட்டி,

'துறைவ, பெருமை யென்பது கெடுமோ? ஒருநாள்,

மண்ணு முத்தம் அரும்பிய புன்னைத்

தண்ணறுங் கானல் வந்து நும்

வண்ண மெவனோ என்றனார் செவினை' என்றாள். என்றது,

‘துறைவ, நீ நாடோறும் இத்தண்ணிய கானலிடத்தே வந்துபோகின்றாய்; வந்தும், ஒரு நாளேனும் ‘நும் வண்ணம் எவனோ? என்று கேட்டிலீர்; கேட்டுச் செல்லின், பெருமை எனப்படுவது கெடுமோ?’ என்ற வாரும். தலைவியினது வண்ணம் (அழகு) கெட்டிருத்தலால், அவனை அவ்வாறு வினவின், வண்ணக்கேடு அறிந்து விரைய வரைந்து கொள்வான் என்ற கருத்தால், ‘ஒருநாள் வண்ணம் எவனோ என்றனர்’ என்று சொன்னான். பெரியார்தம் பெருமையாவது பிறர்நலம் பாராட்டலும், பிறர்க்குளதாய கேடறிந்து தாங்கலுமாம். நாளும் தலைவியின் நலமுண்டு நயந்தேக்கும் பெருமைப் பகுதியை மாத்திரம் மேற்கொண்டு ஒழுகுகின்றீர்; இவட்குளதாய வண்ணக் கேட்டினைக் கேட்டறிதல் பெருமையன்றெனக் கருதுகின்றீர் போல வாளாதே போகின்றீர்; ஒருநாளைக்கேலும் எம்போல்வார் தெளியக்கேட்பீராயின், எமக்கோர் ஆறுதலை பயக்கும்; தங்கள் பெருமைக்கும் சிறப்பாம்’ என்றெல்லாம் சொல்லி வரைவு முடுகுந் தோழி, சுருங்கிய சொற்களால் தன்கருத்துமுற்றும் தோன்றப் ‘பெருமை யென்பது கெடுமோ’ என்று சொல்வித்த இச்சேரமானது புலமையை என்னென்பது!

இனித் துறைவனாகிய தலைவனை முன்னிலைப் படுத்துமிடத்து அவன் நாட்டு மக்களின் நலம் பாராட்டுவான் போல, அலரெழுந்து வருத்தும் வருத்தத்தை யுள்ளுறுத்துக் கூறுகின்றாள், -

‘நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலைக்
கடல்பாடழிய இனமீன் முகந்து
துணைபுணர் உவகையர் பரதமாக்கள்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
உப்பொய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுகை நோன் பகடு ஒப்பக் குழீஇ
அயிர்திணி யடைகரை ஒலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களம் தொகுத்த உழவர் போல
இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்கவிசிப்
பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணல் துஞ்சும் துறைவ’

என்பது அத்தோழியின் கூற்று. ‘பெருங்கடலுள் சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை நுளையர் அதனினின்று நீக்கி உயிர் செகுத்துக் கண்டாரெல்லார்க்கும் கூறுவைத்துப் பரப்பிப் பின்பு, உயிர் வருத்தினோ மென்னும் இரக்கமின்றி மணற்குன்றிலே உறங்கிதிற்போல, பெருங்குலத்துப் பிறந்த இவனை நியிர் நும்வசமாக நீக்கி, வருத்தி, வேறுபாட்டால் எல்லாரும் இவனைச் சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி உறங்குகின்றீர்’ என்பது அவள்கூற்றில் அடங்கிய உள்ளுறையாகும். இங்ஙனம் ஒப்பில் உள்ளுறையமைய உயர்பாவரைந்த உரவோன் பாடல்கள் உள்ள உள்ள இனிக்கின்றன.

(தொடரும்.)

பொருநராற்றுப்படை.

புலவர், வி. அ. அரங்கசாமி அவர்கள்,
விரிவுரையாளர், கரந்தைப் புலவர்கல்லூரி, கரந்தை.

(முற்றொட்டி: துணர் ய்கு, மலர் ௨௨, பக்கம் 254.)

இதுகாறும் ஆற்றுப்படையின் அருஞ்சிறப்பை அறிந்த பெற்றி எடுத்தோதி, பின்னர் அதன்கண் பொதிந்து காணும் பொருட்பொலி வீணப் பல்வகையாற் பாங்குறப் பாத்துப் பகர்வதே கற்றவர்தம் கட்டுரையின் கருத்துமாகும். ஆதலின் அம்முறையே அரும் கருத்தை அறிந்து தெளிவாம்.

பொருநதியல்.

பொருநர் ஏர்க்களம்பாடுநர், போர்க்களம்பாடுநர் பரணிபாடுநர் எனப் பலராவார். அவருள், இப்பொருநராற்றுப்படையிற் புகலப் படுவார் பொர்க்களம் பாடுவார் எனக்கோடியர் தலைவ கொண்டதறிந் என்ற இவ்வாற்றுப்படையினடி கொண்டு தெளியலாம். அவர்கள் விழாக்காணும் வேட்கையால் அதுநிகழும் இடங்களுக்குச் சென்று வரும் பண்பினர். செல்லுங்காலை அன்னார் தங்கள் கருவியாய யாமொடு விறலியையுமுடன் கொண்டுறாஉம் உரம்பெற்றவர். இன்னும் அவர்கள் அரசரையடைந்து நின்று வைகரையில் தடாரி கொட்டுந் தகையினராவர். இவ்வியல் சான்ற எந்தமிழ் மக்கள் இன்சொற்பகரும் இறையருகே ஏற்றமுறையில் மாற்றங்கொண்டு பெருவளங்கொண்டு செருவளங்காணும் சீர்சால்பெரு மன்னர்தம் செந்நிலையுறாஉம் சீரியோராவார். இத்தகுபண்பமை பொருநனெரு வன் தன்னியல்பிற்கேற்ப, கரிகாற்சோழனைக் காணச் செல்கின்றான். அவன்தோற்றத்தைப் புகலும் நந்தமிழ்ப்புலவர் முதற்கண் உடையின் உண்மையியலை ஈரும் பேனுமிருந்திறைகூடி வேரொடு நனைந்து வேற்றி னைநுழைந்த துன்னற் சிதார் என, உரைக்கின்றனர். உடைதான் அங்ஙனமாயின் உண்ணுதற் பொருளின்றி உடல் நலிந்துறாஉமியல் பினர். உடையும் உணவும் உலகிடைவாமும், உயிர்களுக்கு இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவன. அது வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும் காடுமாப்பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும் உண்பது நாழி உடுப்பவையிரண்டே என்ற தொடர்களால் தெளியப்படும். இங்ஙனஞ் செல்லும் பொருநன் பெட்பிகவா பெடைமயிலுருவாம் கல் வீப் பெருமை தக்கிருக்கும் பாடினியுடன் யாழ்பெற்று இனிதே செல்லுகின்றான். அவ்வியாமோ யாழியல் பலவும் இயைந்துநின்றவின் மணங்கமழ் மாதரை மண்ணியன்ன அமைவரு காட்சியைப் பெற்றது. இன்னுமது காட்சியொடு அமையாது கருத்திலும், இருத்தும் கருணை சான்றது. எங்ஙனமெனின், அவன் வாழும் மறவரோவெனின் வழிச் செல்லுவார் கொள்ளும் பொருளிலராயினும், வம்பலர் துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர்வெளவும் தோன்றல்களாவார். இன்னோரும் யாழிசை கேட்டந்நிலையே, படைக்கலம்விட்டு, மறம்பெயர்த்து மருவு மியல்பினர் என்னின் யாமோசையின் திறன் தெளிவாகின்றது. இத் தகு சிறப்பு வாய்ந்த யாழினையே, தொல்காப்பியர் கருப்பொருள்

காணும் நூற்பாவினிறுதியில் 'யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ' என யாத்துச் சென்றனர்.

இங்ஙனம் யாமொடு செல்லும் பொருநன் வழிக்கண்ணமைந்த காட்சிகள் பலவற்றையும் இனிதே நோக்கிச் செல்லுங்காலை ஓர்பால் வேளாண்மக்களின் தாளாண்மையினைத் தந்துநிற்கும் தகைசால் நெற்கட்டுகள் பல இலங்குகின்றன. அவற்றினிடையே அம்மாந்தர்களின் இல்லங்கள் எழிலுற்றுத்தோன்றுகின்றன. அவண் வாழநர்யாவரும் தாளாண்மையாலுற்ற நெற் சோற்றைக் காக்கைக்குப் பலியாக இடுகின்றனர். இவ்வழக்காறு இன்றும் போற்றப்பட்டு வருகின்றது. இங்ஙனம் புள்ளுக்குப்பலியிடுதல் யாது கருதியெனின் அவை வேற்றுநாடு புகாமைக்கேயாம். அங்ஙனம் செலின் அதுதிய நிமித்தமென்பது, நானும் புள்ளும் பிறவற்றிநிமித்தமும்

அச்சமுழுவகையு மெச்சமின்றிக்

காலங்கண்ணிய ஓம்படைக் கிளவியும்

எனும் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியநூற் பாவான் தேற்றமாம். ஆண்டுப் பழம்புட்போகலும் புதுப்புள் வருதலும் கூகை குழறலும் போல்வன புள்ளின் கட்டோன்றிய நிமித்தமென உரைத்த உரையுங்காண்க. மற்றோர்பால் மனைக்கண் வாழும் வாரணம் மலைச் சாரலிலுள்ள தினைக்கதிர்களை மடுத்து மகிழ்ந்து நிற்கின்றன. வேறேரிடத்து யாழிசையென்ன, இசைக்கும் சிரகரின் செவ்வழி இசைக்கேற்ப இனியதொரு கூத்தியற்றும் எழில்தரு மயிலும் எக்கர் நிலத்தை அடைந்தது.

இனி ஆற்றிடை அமைந்தகலைகள் அருகிலுள்ள கழிகளிற்சென்று மூழ்கி எழுந்தன. இன்னணம் பொருநனும் பாடினியும் வழிவரல் வருத்தம் அகல பல்வகைக் காட்சிகள் பலவும் கண்டு சென்று கரிகாற் பெருவளத்தானின் கண்ணகன் கோயிலுட் புகுந்தனர். புகுந்த பொருநன் பல்லியம்முழங்கும் எயில்பெறு வாயிலோர்க்கு மிசையாது புக்கு இன்றுயில் கழியும் வைகறையில் தடாரி கொட்டி இயக்கத் தொடங்கினன். தொடங்கிய அளவில் தொடர்புடையார் போற்றேற்றம் பெறுவான் புனிற்றாப் போலும் புரைபெறு அன்பினால் என்பும் குளிக்கொள இனிதுநோக்கித் தன்னருகு இருத்தினான். இருத்திய பின்றை இசைக்கலை தன்னால் இன்பு குதிகொளுமுன், கொட்டைப்பாசியின் வேர்போல் அழுக்கேறிக் கிழிந்த தையலையுடைய பழைய துணிகளைப் போக்கித் தூய்மையுடைய கொட்டைக் கரையுடைப் பட்டுடைகளைத் தந்து வழிவரல் வருத்தந்தீர தேட்கடுப்பன்ன நாட்படுதேற்றலை உண்ணுமாறு செய்தனன், பிறறை நாட்களில் பல படப் பொறித்த ஆட்டிறைச்சியையும் பலவகைப் பண்ணியகாரங்களையும், ஈந்தனன். பின்னர் முரியா அரிசியாலான சோற்றை வெள்ளி மலையென இட்டு, அதன்மீது பொற்கோடெனப் பருப்பமைத்து அருவி ஓடுவதென நெய்யூற்றி, அருகே சிறுமலைகள் கிடந்தாலொப்ப பல்வகைப்பொறிகளைப் பாங்குறவமைத்துப் பண்போடேற்றுமாறு பகர்தனன். இன்னணம் உடையும் உணவும் பெற்ற நம்பொருநன், இவை ஏற்றற்கு முன்புள்ள இலம்பாட்டின் இன்னலையும் இன்றுபெறும் ஏற்றத்தின் இனிமையையும் இயைத்து நோக்கி பெருவியப்புற்றனன். பின்னர் அவன் தன்னூர் செல்வான கருதி விடைபகர அறிந்த கரி

காலன் செல்வத்துப்பயனே ஈதல் துய்ப்பே மெனினே தப்புந்பல, ஆய
புகழ்பெறு வழியைப் பொன் போற் போற்றும் புரவலதைவின் பிடி
புணர் வேழமும் பேணு பல் பொருள்களும் தானறிவள வையிற்
றரத்தரக் கொள்கெனக்கூறிக்கொடுத்தனன். கொள்ளெனக்கொடுத்த
லுயர்ந்தன்றென்னும் இறையினியலை ஏற்றவர் தமிழர் ஆதலினவ்வண
மறைந்தனன் போலும். கொடுத்த பொருள் முழுதும் கொள்ளுதல்
கோடியர் தலைவனின் கொள்கையன்றாதலின், தன்னறியளவையிற்
றக்கவை கொண்டு முரசு முழங்குதானே மூவருஞ்சேர அரசவை
யிருந்த தோற்றம் போலத் தனது இன்மைதீரவந்தனன்.

இவற்றுள் ஈற்று விருப்பிற் போற்றுபு நோக்கியும், வேளாண்
வாயில் வேட்பக்கூறியும் வரவேற்று இன்மைதீரப்பொருளீந்து விடுத்
தமையையும் உற்றுநோக்கின் சில நுண்பெருளழகு தோற்றம்
பெறும். ஈற்றுவிருப்பினோக்கும் இயைபு என்னையோவெனின் பண்
டறிவுண்மையிற் குறியாது வருவோரை,

‘மோப்பக் குழையு மனிச்சம் முகந்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து’

எனும் விருந்தியலிகவா முறைமை பற்றியென்க. இதனுள் முகந்திரிந்து
என முகத்தை முதலாகக்கொண்டு கூறுவது, ‘முகத்தின் முதுக்
குறைந்ததுண்டோ, என்ற தொடர்பு பொருளானாகும். எனவே
நம் கரிகாற் பெருவளத்தான் கண்டவழி திரியாமைக்கேதுவாகிய
இன் முகத்தோடு வரவேற்று, இன்சொற்பகர்ந்து, இரத்தற்றொழிலை
வேட்குமாறு இசைக்கின்றனெனின் அன்னான் ஈதலின் ஏற்றத்தை
ஏற்றபெற்றியைக் கருதுமின். கருதியவன்,

‘இரக்க இரத்தக்கார்க் காணின் கரப்பின்

அவர்ப்பழி தம்பழியன்று’

எனும் தெளிமொழியைத் தேர்ந்தவனாதலின் தெரித்தனன். மேலும்
ஈயெனல் மிக இழிந்தது. புலவரும் ‘ஈயெனவிரத்தலோ வரிதே’ என்ப.
இதுகருதியே வேளாண் வாயிலென்புகன்றான். ஆயின் கரந்துறை
யாப் புரவலர்பால் புலவர் இரத்தல் புன்மையன்றென்பது.

‘கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னின்று

இரப்பு மோரேள ருடைத்து’

‘இரத்தலு மீதலேபோலும் கரத்தல்

கனவிலும் தேற்றாதார் மாட்டு’

என்ற அருங்குறட்பாக்களில் ஏறுடைத்தென்றும் ஈதலே போலு
மென்றும் உரைத்தவைகளால் உணரலாகும். ஆயின் இந்நூலாசிரிய
ராய் முடத்தாமக் கண்ணியார் இரப்பும், இரத்தலும் என்பவைகளி
லுள்ள இழிவு சிறப்பும்மைகளை உன்னியோ இரத்தல் என மொழி
யாது, அதனை வேளாண் வாயிலென மறுபெயரிட்டுச் சென்றனர்.
இனி அவ்வரசன் அப்பொருநற்கு இன்மைதீரப் பொருள்வழங்கியநிலை
இலனென்னு மெவ்வமுரையாமை’ எனும்பாவிற்குத் தெள்ளு பரிமே
லழகர் செய்த உரைக்கூறுபாட்டிற்கு இலக்காய் இலங்கியமைகாண்க.
இன்னணம் பொருநன் பெற்ற பெருவளத்தை ஆற்றிடைக்கண்ட
அன்பர்க்கு அறிவுறித்தான்பெற்ற இன்பத்தைப் பெறுதாரும்
பெறுவகை ஆற்றுப்படுத்திய அழகினை அறைந்து மேற்செல்வாம்.